

Het blauwe licht

‘Dag mama! dag papa! Tot volgende week.’

Jarne kijkt nog één keer om voor hij op de bus stapt.

Hij ziet de handen van mama en papa de hoogte ingaan. Stiekem kijkt hij rond in de bus en bemerkt een aantal jongens die naar hun ouders zwaaien. Toe dan maar, denkt hij en hij zwaait mama en papa zuinig gedag.

Op een wei van boer Schelfaut in de Schrijbergstraat te Waasmunster slaat de groep jongeren hun tenten op. Een fluitje van een cent is dat voor de jongeren. Zij hebben dat immers al vaker gedaan. Het is dan ook pas elf uur wanneer de leiding verzamelen blaast. Op het teken van leider Wim gaan 35 armen omhoog terwijl er ‘letsiepietsiewoetsiepa! Hoe ha! Hoe ha hoe ha ha!’ over de wei galmt. Na die kreet is het muisstil tot leider Wim zijn stem verheft. ‘Welkom, gasten! Welkom op ons jaarlijkse kamp. De meesten onder jullie weten hoe het eraan toe gaat tijdens onze kampen. En diegenen die het nog niet weten, gaan het vlug ondervinden. Jullie kennen de tentenverdeling al, want die hebben we op voorhand afgesproken. Waarschijnlijk herinnert iedereen zich nog wel dat we nog één plaatsje op overschot hadden. Wel, ik heb daar iemand voor meegebracht: mijn nichtje Enid. ‘Enid, waar ben je?’ Middenin de groep kinderen staat één meisje op. Jarne had haar tot nu toe nog niet opgemerkt. Raar, vindt hij zelf, want Enid blijkt een opmerkelijke verschijning te zijn: gitzwart haar en grote, donkere ogen. Even kriebelt het in Jarnes buik.

Jarne draait en keert op de luchtmatras; de andere jongens slapen vast. In zijn hoofd overloopt hij de gebeurtenissen van de voorbije dagen: een zoekspel in de Waasmunsterse bossen, een uitstap naar recreatiedomein De Ster in Sint-Niklaas, een serieus zware mountainbikeroute... Tof!

Jarne knijpt zijn ogen toe, maar slapen lukt niet. Even een luchtje scheppen, beslist hij. Misschien helpt dat. Stilletjes kruipt hij uit de tent. Buiten is alles stil. Een vogel fladdert weg. Jarnes blik volgt het dier. Heel ver lukt dat niet, daarvoor is het te donker. Dan ziet hij in de verte een licht. Vreemd, denkt hij. Dat is geen straatlicht. Het is blauw en het lijkt zich wel te verplaatsen.

‘Psst!! Jarne!’ De jongen schrikt. Met een ruk draait hij zich om en kijkt in het lachende gezicht van Enid. ‘Kan jij ook niet slapen?’ fluistert het meisje. Jarne schudt zijn hoofd. ‘Ik lag al een tijdje wakker en ...’ Jarnes uitleg wordt onderbroken door de stem van leider Wim: ‘Helaba! Geheime afspraakjes midden in de nacht?’ En meteen geeft hij Enid een vriendschappelijk duwtje in de rug. Jarne is wàt blij dat het duister is. Hij hoopt dat Wim en Enid de blos niet zien die hij op zijn wangen voelt verschijnen.

Ook de volgende nacht kampt Jarne met een slaapprobleem. Hoewel hij doodmoe is, kan hij de slaap niet vatten. Zal ik weer maar naar buiten gaan? vraagt de jongen zich af. Vorige nacht heeft dat wel geholpen. Hij twijfelt, maar wanneer hij denkt aan de nachtelijke ontmoeting met Enid, is zijn besluit vlug genomen. Misschien komt zij ook wel weer...

Voorzichtig verlaat hij de tent, maar ditmaal laat Enid zich niet zien. Wel ziet Jarne weer datzelfde blauwe licht dat zich verplaatst in de verte. ‘Daar moet ik meer van weten’, beslist de jongen. ‘Ik ga op onderzoek!’

Wanneer hij 's morgens wakker wordt, staat zijn lichaam vol met builen en schrammen. Maar... hij herinnert zich niets van wat er die nacht gebeurd is. Enkel het blauwe licht schijnt nog vaag in zijn geheugen.

'Hé, Jarne! Wat is er met jou gebeurd?' roept Kobe. 'Je staat onder de blauwe plekken!' Jarne haalt zijn schouders op. 'Ik weet het niet', antwoordt hij. 'Echt niet.' 'Hé mannen!' Kobe wenkt enkele jongens dichterbij. 'Kijk! Jarne heeft gevochten in zijn droom!' De jongens lachen. Ze sliepen hun wijsvingers over elkaar en roepen: 'Jarne heeft geslaapwandeld!' 'Jarne heeft meegedaan aan een bokswedstrijd!' 'Jarne uit zijn bed gevallen' ...

De jongen voelt zich heel kleintjes. Hulpeloos kijk hij om zich heen. Een beetje verder ziet hij Enid zitten. Zij staart afwezig in de verte.

De volgende nacht kruipt Jarne heel diep in zijn slaapzak. Hij hoopt vurig dat zijn ogen vlug dichtvallen. En deze keer lukt het! Maar helaas... korte tijd later wordt hij al weer wakker. 'Dan maar weer een luchtje scheppen', raadt hij zichzelf aan. Wanneer Jarne de volgende morgen zijn pyjama uitdoet, schrikt hij. Nog meer builen en blauwe plekken bedekken zijn lichaam. Nu staan zijn armen en benen letterlijk vol! De jongen denkt na: ik kon niet slapen, ben naar buiten geweest, zag een blauw licht en toen... toen... toen ging ik weer slapen. Of niet? Jarne weet het echt niet. Schichtig kijkt hij opzij. Hebben de anderen iets gemerkt? Gelukkig niet. Vlug doet hij zijn kleren aan. Een lange broek en een hemd met lange mouwen!

'Ik heb heééééééééém! Jarne vangt de bal op en drukt hem stevig tegen zich aan. Tegelijkertijd knotst zijn hoofd tegen de paal van het doel. De jongen valt op de grond en blijft daar versuft liggen. Een heel raar gevoel verspreidt zich in zijn hoofd. Jarne weet niet wat er hem overkomt. Het is alsof iemand het licht uit knipt.

Jarne stapt goed door. Zijn ogen moeten wennen aan de duisternis. Hij nadert het blauwe licht. Af en toe kijkt de jongen schichtig om. Even houdt hij halt. Hoorde hij een geluid tussen de struiken? Nee, toch niet. Jarne weet niet goed waar hij zich bevindt. 'Ik hoop dat ik straks de weg nog terug vindt', mompelt hij in zichzelf. Maar veel tijd om daarover te piekeren krijgt hij niet.

'Woehaaaa!' 'Woehaaaaa!' Een zwarte gedaante springt vlak voor Jarnes neus. En dan volgt er nog één en nog één en nog één. Jarne kijkt verschrikt om zich heen. Overal waar hij kijkt, ziet hij rare figuren. Ze zijn helemaal in het zwart gekleed en hebben een kap over hun hoofd. Heksen zijn het! Echte heksen! En er komen er steeds maar bij. Ze dansen en ze schreeuwen dat het horen en zien vergaat. Ze nemen Jarne vast, duwen hem van hier naar daar, gooien hem in de lucht, laten hem op de grond vallen, smijten hem in een bak met water. De jongen spartelt tegen. Hij probeert zich los te rukken. Dat lukt niet zomaar. Verbeten schopt en slaat hij waar hij maar kan. Hij vecht alsof zijn leven ervan af hangt. Alles aan zijn lijf doet ondertussen pijn, maar hij geeft niet op. Twee handen omklemmen zijn schouders. Jarne slaat toe: zijn tanden zetten zich vast in het vlees. De enge gedaante slaakt een kreet en laat los. Jarne rent en rent en rent... Hij nadert een kruispunt. Ik ken deze plaats, denkt Jarne. Bij de zoektocht vanmorgen moesten we hier een opdracht doen. Ik herinner me die rare plaatsnaam: Duizend Appels. Vanaf hier ken ik dus mijn weg want na de opdracht moesten we linksaf, de Schrijbergstraat volgen. Nog even en ik lig weer in mijn tent. Angstig kijkt hij achterom. Vreemd! Geen enkele heks is hem gevolgd. 'Ze geven het op', juicht Jarne. De jongen stopt met lopen en wrijft het

zweet van zijn voorhoofd. Opgelucht stapt hij verder. 'Ik ben hen te snel af geweest', fluistert hij zichzelf bemoedigend toe.

Maar het fijne gevoel duurt niet lang. Even later kan Jarne zijn eigen ogen niet geloven. 'Nee!' roept hij terwijl hij als versteend blijft staan. Langs twee kanten van de straat duiken verschrikkelijk uitzierende doodshoofden op. Ze staren met zijn allen in Jarnes richting. Hun holle blikken doen de jongen rillen van angst. Moet hij het weer op een lopen zetten of moet hij vechten? Jarne weet het niet. Maar de doodshoofden maken geen aanstalten om dichterbij te komen. Ze blijven enkel kijken, kijken, kijken...

Jarne is doodsbang. Hij beeft over heel zijn lijf. Dit kan niet, denkt hij, dit kan niet. Heel even sluit hij zijn ogen alsof hij hoopt dat de enge beelden daardoor verdwijnen. Maar wanneer hij zijn ogen weer opent, kijken de koppen hem nog altijd even akelig aan. Jarne zet het dan maar weer op een lopen. Achter zich hoort hij niets. Volgen ze me niet? vraagt de jongen zich af. Hij durft het bijna niet te geloven. Angstig draait hij zijn hoofd om. Niets! Niemand!

Jarnes benen wegen loodzwaar, overal voelt hij pijn, zijn hoofd lijkt wel open en dicht te slaan, maar toch blijft hij lopen, lopen, lopen, lopen... tot aan de weide van hun tentenkamp. Als de weerlicht springt hij zijn tent binnen. Hij kruipt in zijn slaapzak en trekt die tot helemaal over zijn hoofd.

Gered!

Jarne blijft versuft liggen. 'Dat komt door die val tegen de doelpaal', zegt leider Wim. 'Misschien doe je er goed aan om wat op je bed te gaan liggen.'

'Zal ik je gezelschap houden?' vraagt Enid bezorgd. Ja knikt Jarne. Wat lief van haar, denkt hij erbij.

In de tent neemt Jarne Enid in vertrouwen. Hij doet haar zijn verhaal. Het meisje schrikt. 'Hoe komt het dat jij je dat ineens herinnert?' vraagt ze. Ze legt haar hand op Jarnes voorhoofd. 'Misschien ben je wel aan het ijlen.' Maar Jarne houdt voet bij stuk. 'Ik heb helemaal geen koorts. Ik weet nu heel zeker hoe ik aan mijn blauwe plekken en schrammen en builen kom! Deze nacht ga ik weer op pad', beslist hij heel zelfzeker. 'Ik moet meer te weten komen over die geheimzinnige gedaanten!' 'Nee, doe dat niet', zegt Enid bezorgd. 'Ik denk dat het beter is dat je in je tent blijft.' Maar Jarne houdt vol: hij moet weten wat er gaande is.

Die nacht gaat Jarne dus weer op stap. Gewapend met een dikke stok, deze keer. Jarne is bang, maar tegelijkertijd benieuwd. Staat mij hetzelfde te wachten dan in de beelden in mijn hoofd, vraagt hij zich af.

Lang hoeft hij zich dat niet af te vragen. Geritsel in de struiken voorspellen gevaar. Zwarte heksen komen dreigend naar hem toe. De jongen beseft wat hem te wachten staat: nog meer builen en blauwe plekken!

De heksen komen nog dichterbij. Eén trekt al aan zijn haren; een ander neemt zijn arm vast. Een derde komt vlak bij Jarne en duwt hem iets in zijn handen. 'Leg dit op het midden van de weg', fluistert de heks in Jarnes oor. Jarne kijkt verbaasd wat hij in zijn handen heeft: kersen zijn het, een handvol kersen. Als gehypnotiseerd doet hij wat hem ingefluisterd werd: hij gooit de kersen in het midden van de weg. Ineens laten alle gedaanten hem met rust en verdwijnen.

Verdwaasd kijkt Jarne om zich heen. Niemand meer te zien. Alles is rustig. En alles blijft rustig ook wanneer Jarne, helemaal verward, terugkeert naar zijn tent.

De volgende dag maakt de hele groep een dagtocht. Tijdens een rustpauze, voegt Jarne zich bij Enid en haar vriendinnen. Hij hoopt dat hij Enid snel even apart kan spreken. Hij wil haar dolgraag zijn verhaal vertellen. Maar de vriendinnen blijven heel de tijd dicht in de buurt. Stomme wichten, denkt Jarne verveeld.

Dan schrikt hij. 'Enid! Ben je gewond?' Enid kijkt hem verbaasd aan. Jarne wijst naar haar rugzakje. Daarop zit een vlek, een bloedrode vlek.

'Nee' reageert Enid heel kortaf. 'Nee, ik ben niet gewond.' En ogenblikkelijk hangt ze haar rugzakje weer op haar rug. 'Kom,' maant ze haar vriendinnen aan, 'het is tijd om verder te stappen.' En zonder Jarne nog een blik te gunnen, stapt ze op.

Na een tijdje houdt de groep halt. 'Tijd voor een opdracht!' roept leider Sam. Hij kruipt op een hoger gelegen bermkant zodat hij een beetje boven de groep uit torent. 'In die schuur,' en hij wijst naar een vervallen gebouw een eindje verderop, 'hebben we vijf voorwerpen verstopt die op de één of andere manier iets te maken hebben met ons kamp. Wie één van de voorwerpen vindt, krijgt vanavond een ijsje als dessert.'

Gejuich stijgt op uit de groep. 'En wie geen voorwerp vindt, krijgt ook een ijsje', voegt Sam er nog lachend aan toe.

Iedereen stormt naar de schuur. Als blijkt dat het er binnen pikdonker is, worden de zaklampen bovengehaald. Naast gele lichten schijnt er één blauw licht. Jarne schrikt: het is de lamp van Enid!

Na de dagtocht doet Jarne alsof hij moe is. 'Heb je nog problemen na de val van gisteren?' vraagt leider Wim bezorgd. 'Ik ben alleen een beetje moe', probeert Jarne hem gerust te stellen. 'Mag ik wat uitrusten in de tent?'

Dat mag. Jarne stapt op een tent toe. Hij kijkt om. Iedereen is druk bezig. Niemand houdt hem in de gaten. Hij slaat de tent open. Niet zijn tent. Het is die waarin Enid slaapt. Jarne stapt binnen en kijkt schichtig rond. Hij voelt zich toch niet erg op zijn gemak. Ja, daar ziet hij de luchtmatras van Enid. Wanneer hij er vlakbij staat, bemerkt hij een zakje. Het ligt een beetje weggestoken, onder de matras. Jarne trekt het zakje naar zich toe. 'Kersen', mompelt hij. Jarne wordt zenuwachtig. Hij kijkt nog verder onder de matras. Niets! Dan tilt hij het hoofdkussen van Enid op. Bijna slaakt Jarne een gil. Hij slaat zijn hand voor zijn mond. Onder het kussen ligt een paar zwarte handschoenen. Ze zitten onder de rode vlekken! Jarne's gezicht wordt lijkbleek. Vlug wil hij de tent verlaten. Te laat! Hij staat oog in oog met Enid.

Ze kijkt in zijn verschrikte gezicht. 'Je weet het', stamelt ze.

Jarne knikt. 'Je bent dus één van hen', mompelt hij.

Ogenblikkelijk begint Enid te beven. Haar haren lijken nog zwarter dan anders. Haar ogen staan bol. Ze rent de tent uit. Jarne volgt meteen. Hij knippert met zijn ogen.

Enid is niet meer te zien! Verdwenen! Als sneeuw voor de zon!

Jarne duizelt. Hij heeft weer dat rare gevoel in zijn hoofd. Net als na de val tegen de paal. Hij strompelt de tent binnen. Waar Enid sliep is enkel nog een lege plek!

Jarne wankelt...

Wanneer Jarne wakker wordt, zegt een blik op zijn uurwerk hem dat het etenstijd is. Hij haast zich naar de eetplaats. Leider Wim begroet Jarne met een schouderklopje.

'Ha, Jarne, heb je een beetje kunnen rusten?' Jarne knikt afwezig. 'Goed dat je er bent!' gaat Wim verder. Nu kunnen we beginnen eten. Het wachten was op jou.'

Jarne's blik dwaalt langs de tafels. Enid is nergens te zien. En er is maar één plaats vrij. De zijne.

'Waar is Enid?' wil Jarne vragen, maar hij krijgt de woorden niet uit zijn keel. Iets belet hem om de naam 'Enid' uit te spreken.

En alsof er niets aan de hand is begint iedereen te eten.

Jarne vindt de hele situatie heel onwezenlijk. Enid zomaar weg. Niemand die zich zorgen maakt om haar. Het lijkt wel of Enid voor hen nooit bestaan heeft.

Maar Jarne weet beter. In zijn broekzak zit een zwarte handschoen met rode vlekken...